

Kebnekaise 2000, Fjälltur med Friluftsförbundet i Märsta-Sigtuna

Sista dagen på förra årets fjälltur stod vi vid Tarfalastugan och blickade upp mot Kebnekajeglaciären. Vi tyckte detta skulle vara målet för nästa år.

Sagt och gjort. Problemet med denna tur är att den kräver hyggligt väder, och när man gått upp till Tarfala befinner man sig i en återvändsgränd om vädret blir dåligt. Tio tappra deltagare beslutade att chansa på detta trots allt. För att vinna tid tog vi bandvagn från Nikkaluokta till Kebnekaise fjällstation och fortsatte därifrån efter lunch mot Tarfala. Vädret var skapligt med lite blött före som gav problem för dom två som föredrar att valla sina skidor. Resten kör med vallningsfria (typ crown).

Tyvärr, nästa morgon grydde med rykande storm. Det gick knappt att gå ut. Detta skulle pågå i två dagar. Vad gör 10 friluftsförbjudare i en fjällstuga under två dagar? Första dagen gick åt till vedhuggning och kortspel. Vi hade den trevliga stugan helt för oss själva. Vi fyllde alla vedlårar och ordnade en turnering i kortspelet plump. Andra dagen hade vädret bättrat sig lite så vi kunde göra en liten utflykt i omgivningarna. Stockholms universitets vetenskapliga station för glaciärforskning ligger bara en kilometer från Tarfalastugan och fick därför bli vårt första mål. Lena hade beslutat att avbryta turen på grund av en värkande fot, och vi ville försöka ordna en skjuts för henne till Keb. Vi lyckades över förväntan, för hon fick skjuts med sotarn till Nikkaluokta. Övriga deltagare passade på att göra en liten tur upp på storglaciären och att pröva vindsäckarna.

Tredje dagen grydde med det efterlängtrade vädret. Blå himmel och svag vind. Nu skulle vi iväg! Det skulle visa sig att det var andra problem än vädret denna dag. Den hårda vinden hade blåst bort all snö ur branten upp mot passet före Svarta sjön, och vi fick nu forcera hård skare. I backen fick vi sällskap av deltagarna i Kebnekaise Classic, dom hade

stighudar och vi såg flera deltagare som gick över till stegjärn. Vi blev tvungna att ta av oss skidorna och sparka upp trappsteg med pjäxan (isyxa hade varit lämpligare). Det blev en mödosam marsch och vi var nära att ge upp. Till råga på allt så lossnade en bindning från sina fästen. När vi var som flest i backen var vi upp mot 40-50 personer med tävlingsdeltagare, funktionärer, tjejkurs från Keb och så vi. Detta gjorde oss ouppmärksamma för dom faror, som det trots allt innebär att passera en glaciär, och plötsligt hade Oskar försvunnit ned i ett hål. Han hade gått i täten av vårt gäng och fallit ned i en spricka. Det hela slutade i alla fall lyckligt. Stugvärden i Tarfala hade fått upp honom innan vi nått fram och riktigt fattat vad som hänt.

Vi kämpade på och nådde upp till slut. Det skulle visa sig att det var nästan lika gräsligt ned på andra sidan. Vi är inga riktiga hejare på utförsåkning heller och det var ont om snö. Vi fick ta av oss och gå nedför också, ett gott stycke. I detta stadium insåg vi att vi var tvungna att ge upp vårt mål - Firnpasset och Rabots glaciär ner mot Sälka. I stället fick vi ta oss ned i Kuopervagge. Vi nådde botten vid tretiden på eftermiddagen och hade då 13 km kvar till Sälka. Det var inte så kul att nå fram till Sälka vi halvåttatiden och finna att det inte fanns några sängplatser kvar! Vi orkade inte ens tänka på den nya bastun. Stugvärden i Sälka var dock handlingskraftig och ordnade fram sängplatser åt oss alla. Vi delade stuga med en skolklass från Örebro och fick ligga två i samma säng. Vi fick också plats att göra middag i en annan stuga. Sällan har väl Bullens pilsnerkorv smakat så gudomligt!

Hur lagar man förresten en bindning som lossnat ur en ihålig plastskida. Jo, lösningen är tandkitt, som även användes till att provisoriskt laga bruten tand.

Det måste påpekas att det aldrig var meningen att denna tur skulle bli så äventyrlig, men ibland rör man inte över förhållandena, och trots allt var det nog ingen som ville ha det hela ogjort. Den fortsatta turen måste nu improviseras. Vi hade ju förlorat så många dagar i Tarfala. Nästa dag gjorde vi en dagsutflykt till Nallo. Vi visste att det var mycket folk i rörelse och vi ville säkra en sängplats i Sälka för följande natt. Vädret

var åter dimmigt med whiteout, men skidföret var förträffligt. Stundtals fick vi även lite sol. Vi fick se den prydliga Nallostugan och återuppliva bekantskapen med stugvärden från förra året. Återigen var vi nära att sno sängplatserna för Uppsalafrämjarna, men vi återvände till Sälka med varsin egen säng och den fantastiska bastun.

Nästa dag grydde strålände med sol och nysnö. Några raska gubbar var väldigt sugna på att trots allt få se Rabots glaciär och Firnpasset. Vi gav oss iväg uppåt allihop för att vid Kuopervagges mynning skiljas från våra tre äventyrare och styra kosan mot Singi. Vi insåg att detta inte längre var någon vanlig skidtur utan ett race om sängplatser.

De tre gubbarna gav sig iväg upp mot Rabots glaciär som dom äntrade. Efter detta var dom inte att hejda, utan dom tog sig ända upp till Firnpasset för att sedan susa ned hela vägen till Singi, där vi andra hade reserverat några sovplatser på golvet för dem. Vi fick dela stuga med ett gäng reservofficerare från Norrland, som hade avskedsmiddag i stugan med oss som åskådare. Man kan fråga sig om det är så lämpligt att ha den här typen av utflykter under en period då stugorna är fulla av folk. Dom var 20 personer med egen tross i form av 2 skotrar, som fraktade maten och utrustningen. Varför var det då så fullt i stugorna detta år? Har fjällturismen ökat eller var det påskens plats i almanackan som spökade? Vi har inte varit med om något liknande tidigare.

Den sista etappen gick till Kebnekaise fjällstation. Det var väldigt lite snö i Ladtjovagge så vi fick improvisera och ta oss längs älven ända fram till kanjonfallet. Därifrån tog vi oss på sten och kråkris till fjällstationen. Alltid lika härligt: bastu, middag och reserverad säng i Tuolpa.

På grund av snöbristen tog vi nu en scooter till Nikkaluokta, där vi detta år även hann med att se det fina kapellet. Det var en fin avslutning på turen att sitta och sjunga psalmer i kapellet till ackompanjemang av Sven på orgel. (Nyckeln till kapellet kan lånas i Nikkaluokta turist).

Sammanfattningsvis kan vi säga att den högalpina naturen runt

Kebnekaise lockar deltagarna i våra fjällturer. Det är dit vi längtar när vi på hösten tillsammans gör upp planerna. Årets tur kan sammanfattas som mycket lyckad, ännu bättre kunde den ha varit om vi inte fastnat i Tarfala. Tarfala är mycket chansartat, annat än som dagstur. Ingen annan i området hade drabbats av snöstorm, som hindrade dem att fortsätta. Att börja eller sluta i Vistas är ingen dum idé, även om man då är beroende av skoter för anmarschen eller återtåget. Området kring Nallo fascinerar oss också mycket, medan sträckan Abisko-Alesjaure-Tjäktja gärna hoppas över. Turer som går in på norska sidan lockar också, men dagsetapperna där är lite väl långa för oss.

Titta gärna på bilderna från årets tur och välkomna med nästa år.

Camilla Wikström

Vi som var med

Tarfalastugan i storm

Äntligen vackert väder i Tarfala

På väg, Kebnepakteglaciären i bakgrunden

På skare uppför Kebnepakteglaciären

Tjäktjavagge, på väg mot Rabots glaciär

Mot Rabots glaciär, Drakryggen i mitten, Kebnekaises sydtopp till höger

På Rabots glaciär, Halspasset i mitten

Snöfritt i Ladstjovagge

Vår rutt